

Arrest

nr. 284 514 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. EL MOUDEN
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2022 tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 augustus 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat hij voorheen reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Litouwen en in Noorwegen.

1.2. Op 30 augustus 2022 verzocht verweerder de Litouwse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. Verweerder bracht de Litouwse autoriteiten op 15 september 2022 op de hoogte van het feit dat aangezien zij nalieten het terugnameverzoek binnen de in artikel 25.1 van de verordening nr. 604/2013 bepaalde termijn van veertien dagen te beantwoorden, zij, ingevolge artikel 25.2 van deze verordening, geacht worden het terugnameverzoek te aanvaarden.

1.4. Op 27 september 2022 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: [H.O.]

voornaam: [I.]

[...]

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Litouwen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [H.O.I.], verder de betrokkene, die staatsburger van Syrië verklaart te zijn, diende op 25.08.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Noorwegen op 31.08.2019 en in Litouwen op 10.12.2019.

De betrokkene werd gehoord op 29.08.2022. Hij verklaart dat hij gehuwd is en dat zijn beide echtgenotes respectievelijk in Syrië en Marokko verblijven. De kinderen, die hij samen heeft met zijn in Syrië verblijvende echtgenote, verblijven ook in Syrië. Hij stelt verder dat hij geen familie heeft in België of in een andere lidstaat.

De betrokkene verliet Syrië in 2019 en vloog op 26.08.2019 met zijn paspoort van Syrië met daarin een door de Litouwse instanties verstrekt visum vanuit Libanon naar Oostenrijk. Hij reisde meteen door na[a]r Noorwegen waar hij internationale bescherming vroeg. De betrokkene stelt dat hij in november 2019 door de Noorse instanties werd overgedragen aan Litouwen en dit vanwege het door Litouwen afgegeven visum. Hij verliet Litouwen naar eigen zeggen eind april 2022. Via Polen en Duitsland trok hij naar Italië waar hij bij vrienden verbleef tot 16.08.2022. Vanuit Italië reisde hij via Duitsland naar België waar hij op 21.08.2022 aankwam.

Op 30.08.2022 werden de Noorse en Litouwse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Noorse instanties weigerden ons verzoek gezien ze de betrokkene op 14.11.2019 onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overdroegen aan Litouwen.

De Litouwse instanties hebben ons verzoek dd. 30.08.2022 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat ze conform artikel 25(2) op 14.09.2022 verantwoordelijk werden voor de terugname van de betrokkene. Ze werden op 15.09.2022 hiervan in kennis gesteld. In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (“Ghezelbash”) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast.

In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Litouwen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Litouwen.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Noorwegen en Litouwen. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Noorse instanties deelden mee dat de betrokkene werd overgedragen aan Litouwen nadat een akkoord voor de overname van de behandeling van het in Noorwegen ingediende verzoek om internationale bescherming werd bekomen.

Litouwen antwoordde niet op ons verzoek d.d. 30.08.2022 en werd derhalve op basis van een in Verordening 604/2013 vastgesteld criterium nl. artikel 25(2) verantwoordelijk voor de behandeling van het in België door de betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk aan Litouwen toekomt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker van internationale bescherming geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers van internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker van internationale bescherming door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Litouwen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Litouwen is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Litouwse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Litouwen zette de Kwalificatie-, Procedure- en Opvangrichtlijnen om in 2015.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Litouwen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een goed land is waar veel Arabieren wonen en de gezondheidszorg gratis is. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Litouwen omdat hij daar slecht werd behandeld en moslims er slecht worden behandeld. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene duidt wat hij de slechte behandeling noemt niet nader, maar stelt in het verhoor dat hij in Litouwen 6 maanden in een gevangenis verbleef. Hij verstreekte hieromtrent geen meer specifieke informatie.

De Litouwse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 30.08.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Doordat Litouwen naliet te antwoorden hebben we geen informatie betreffende de fase waarin de procedure van de betrokkene zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Litouwen.

Indien het door de betrokkene in Litouwen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing zullen de Litouwse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Litouwen. In geval het verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing zal de betrokkene de mogelijkheid krijgen tot het indienen van een volgend verzoek en tot het aanbrengen van nieuwe elementen.

ECRE ('European Council on Refugees and Exiles') belichtte vorig jaar in een nota enkele wijzingen aan de Litouwse wetgeving inzake toegang en verblijf ('Extraordinary Responses: Legislative Changes in Lithuania', 2021, <https://ecre.org/wp-content/uploads/2021/09/Legal-Note-11.pdf>). De organisatie laakt in deze nota in bijzonder de wijzigingen inzake detentie en rechtsmiddelen. De bepaling dat personen die internationale bescherming vragen aan grensovergangen, in transitzones of net na een onregelmatige binnenkomst tijdelijk zullen worden ondergebracht in accommodatie aan grensovergangen of transitzones acht ECRE gelijk aan 'automatische' detentie. Het instellen van een 'vooronderzoek' door de instanties, die instaan voor de beoordeling van verzoeken om internati[o]nale bescherming, in geval van een beroep tegen een afwijzing van een verzoek zoals bepaald door artikelen 135(1) en 135(2) van de op 13.07.2021 gewijzigde wet staat volgens ECRE het recht op een effectief rechtsmiddel in de weg. Hieromtrent wensen we op te merken dat de betrokkene na overdracht vanuit Noorwegen reeds toegang kreeg tot het Litouwse grondgebied, reeds internationale bescherming vroeg in Litouwen en als verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd. Dat hij na overdracht in toepassing van de bovenvermelde wetwijzigingen zal worden ondergebracht in accommodatie aan een grenscontrolepost of transitzone wordt niet aannemelijk gemaakt.

De nieuwe bepalingen inzake rechtsmiddelen sluiten de mogelijkheid van een rechtsmiddel tegen een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming niet uit. Ze leiden niet tot het besluit dat de Litouwse procedure dermate tekort schiet dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene maakt gewag van verschillende gezondheidsproblemen. Hij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke

aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Litouwen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Litouwen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend [...] en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Litouwen geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Litouwen een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Litouwse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Litouwse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker werd, ingevolge een vonnis van de vrederechter van het kanton Zoutleeuw, op 10 oktober 2022 opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Asster te Sint-Truiden.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder voert in eerste instantie aan dat verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als tegenpartij heeft aangeduid, terwijl de bestreden beslissing werd genomen door een ambtenaar die werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die een ander kantooradres heeft. Hij werpt op dat verzoeker derhalve is tekortgekomen aan de verplichting om "de juiste gegevens van de partijen te vermelden" en het beroep dus nietig is.

3.1.2. De Raad merkt op dat verweerder nalaat te duiden op grond van welke bepaling hij meent dat een incorrecte vermelding van de tegenpartij of van haar adres aanleiding zou kunnen geven tot het besluit dat het ingestelde beroep nietig is.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3.2.1. In tweede instantie werpt verweerder op dat het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) voorziet dat zowel het verzoekschrift als de hierbij gevoegde afschriften moeten zijn ondertekend. Hij betoogt dat het hem meegedeelde afschrift niet is ondertekend en dat er ook geen sprake is van een digitale handtekening, zodat het beroep als onontvankelijk moet worden afgewezen.

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat het verzoekschrift, overeenkomstig artikel 39/57-1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), werd ingediend via elektronische weg en dat artikel 6, derde lid van het PR RvV luidt als volgt:

“Bij de procedurestukken die via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het Koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek worden ingediend, moeten geen afschriften worden gevoegd.”

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het ingestelde beroep onontvankelijk is omdat een eensluidend verklaard afschrift van het verzoekschrift niet zou zijn ondertekend. Een eensluidend verklaard afschrift van het verzoekschrift dient in casu immers niet te worden gevoegd door verzoeker.

De Raad wijst er, ten overvloede, daarnaast nog op dat de ondertekening van een verzoekschrift erop is gericht zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de persoon die het indient. Wanneer een verzoekschrift wordt ingediend via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: het koninklijk besluit van 16 juni 2016) dan is de identiteit van de steller van het verzoekschrift automatisch gekend.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 luidt immers als volgt:

“De verantwoordelijke voor de verwerking met betrekking tot het e-Box netwerk maakt gebruik van informaticatechnieken die :

- de oorsprong en de integriteit van de inhoud van de zending verzekeren door middel van aangepaste beveiligingstechnieken;*
- de vertrouwelijkheid van de inhoud van de zending waarborgen;*
- toelaten dat de afzender en de bestemming ondubbelzinnig kunnen worden geïdentificeerd en geauthentiseerd en dat het tijdstip van de verzending en ontvangst ondubbelzinnig kan worden vastgesteld;*
- een bewijs van verzending en ontvangst van de zending registreren of loggen in het systeem en op verzoek van de afzender dit bewijs aan hem afleveren;*
- de volgende gegevens registreren of loggen in het systeem : de identiteit van de afzender en bestemming, de statussen, het tijdstip van de verzending, de ontvangst en de opening en het uniek nummer toegekend aan de zending;*
- systeemfouten melden en de tijdstippen registreren waarop systeemfouten verhinderen dat er wordt verzonden of ontvangen, en deze periodes systematisch beschikbaar maken voor de belanghebbenden. De bewaartermijn van de geregistreerde gegevens bedraagt dertig jaar. De bewaartermijn wordt zo nodig verlengd tot alle rechtsmiddelen van elk hangend geding waarop de gegevens betrekking hebben, uitgeput zijn.*

Het e-Box netwerk voorziet in een strikt en adequaat gebruikers- en toegangsbeheer dat toelaat gebruikers te identificeren, te authentifieren en hun relevante kenmerken of hoedanigheden, mandaten en toegangsmachtigingen te controleren en beheren.” (eigen onderlijning)

Het gegeven dat een verzoekschrift dat via het informaticasysteem van justitie als beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het koninklijk besluit van 16 juni 2016 bij de Raad werd ingediend niet werd voorzien van een manuele of digitale handtekening doet geen afbreuk aan het feit dat de identiteit van de indiener van het verzoekschrift ondubbelzinnig kan worden vastgesteld en dat aan de doelstelling van de wetgever werd voldaan.

De tweede exceptie wordt evenzeer verworpen.

3.3.1. Inzake de tijdigheid van het beroep stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker werd op 10.10.2022 opgenomen in het PZ Asster te Sint-Truiden (stuk 2) en dit bij vonnis van de vrederechter van het kanton Zoutleeuw, d.d. 10.10.2022 (stuk 3) waarin besloten werd tot een gedwongen opname voor 40 dagen observatie.

Het bevel tot verlaten van het grondgebied is gedagtekend op 27.09.2022. De diensten van Fedasil kreeg dit bevel gemaild op 18.10.2022 vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op de ondertussen (10.10.2022) bevolen opname is er geen mogelijkheid geweest tot kennisgeving. Het aangetekende schrijven is overigens nooit toegekomen bij het OC-Zoutleeuw.

Verzoeker verblijft sinds 29.09.2022 in het OC-Zoutleeuw en de adreswijziging van zijn verblijf in Brussel naar Zoutleeuw is per aangetekend schrijven toegestuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS op 01.10.2022.

Blijkbaar zou hij een aangetekend schrijven toegestuurd gekregen hebben op 05.10.2022 op zijn vorige adres (waar hij dus niet meer verbleef sedert 29.09.2022) en dit niettegenstaande de melding van de adreswijziging op 01.10.2022.

Verzoeker is gelet op zijn gedwongen opname niet in staat om een aangetekende zending op te halen en had ook geen weet van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de medewerker van OC Zoutleeuw mag deze aangetekende zending niet ophalen te Brussel.

Bij mail van 18.10.2022 ontving de raadsman van verzoeker vanwege Fedasil-Zoutleeuw een kopij van het bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Voor zover de beroepstermijn zou verstreken zijn, meent verzoeker dat gelet op het voorgaande hier sprake is van overmacht zodat huidig verzoekschrift als ontvankelijk ratione temporis dient beschouwd te worden."

3.3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 29 augustus 2022, in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming woonplaatskeuze deed op het klein kasteeltje, negende Linelaan 24, 1000 Brussel. De in casu bestreden beslissing werd op 30 september 2022 aangetekend verzonden naar voormeld adres. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedraagt de beroepstermijn dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Aangezien de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief loopt de beroepstermijn, conform artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De laatste nuttige dag om het beroep in te stellen was derhalve 3 november 2022. Het beroep dat op 25 oktober 2022 werd ingesteld is dus tijdig.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"a. Principes en standpunt verwerende partij

In het arrest van het Hof van Justitie EU van 21.12.2011 (gevoegde zaken 411/10 en C-493/10) – waarnaar verwerende partij verwijst – wordt gesteld dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van het stelsel van het bepalen van de bevoegde lidstaat (Verordening 343/2003 en 604/2013) in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers van internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest EU.

De lidstaat – in casu België – is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat, zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met art 3 EVRM / 4 Handvest EU.

Deze bewijslast ligt volgens de verwerende partij bij verzoeker die in casu op basis van concrete feiten en omstandigheden moet aannemelijk maken dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling die een schending van art. 3 EVRM en/of art. 4 Handvest EU inhouden.

Verwerende partij maakte hieromtrent volgende afwegingen.

De verwerende partij oordeelde dat de melding door verzoeker dat hij 6 maanden in de gevangenis verbleef maar verstrekke daaromtrent geen verdere gegevens.

Verwerende partij merkt verder op:

“Doordat Litouwen naliet te antwoorden hebben we geen informatie betreffende de fase waarin de procedure van de betrokkene zich bevond bij het vertrekt van de betrokkene uit Litouwen”.

De verwerende partij verwijst eveneens naar de ECRE nota van 2021.

“ECRE (European Council on Refugees and Exiles) belichtte vorig jaar in een nota enkele wijzigingen aan de Litouwse wetgeving inzake toegang en verblijf (...). De organisatie laakt in deze nota in het bijzonder de wijzigingen inzake detentie en rechtsmiddelen. De bepaling dat personen die internationale bescherming vragen aan grensovergangen, in transitzone of na een onregelmatige binnenkomst tijdelijk zullen worden ondergebracht in accommodatie aan grensovergangen of transitzone acht ECRE gelijk aan ‘automatische’ detentie. Het instellen van een ‘vooronderzoek’ door de instanties, die instaan voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, in geval van een beroep tegen een afwijzing van een verzoek zoals bepaald door artikelen 135(A) en 135(2) van de op 13.07.2021 gewijzigde wet staat volgens ECRE het recht op een affecties rechtsmiddel in de weg.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de betrokkene na overdracht vanuit Noorwegen reeds toegang kreeg tot het Litouwse grondgebied, reeds internationale bescherming vroeg in Litouwen en als verzoeker om internationale bescherming vroeg in Litouwen en als verzoeker om internationale bescherming werd geregistreerd. Dat hij na overdracht in toepassing van de bovenvermelde wetswijzigingen zal worden ondergebracht in accommodatie aan een grenscontrolepost of transitzone wordt niet aannemelijk gemaakt.

De nieuwe bepalingen inzake rechtsmiddelen sluiten de mogelijkheid van een rechtsmiddel tegen een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming niet uit. Ze leiden niet tot het besluit dat de Litouwse procedure dermate te kort schiet dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijke vertrouwensbeginself”.

Uw Raad oordeelde in het arrest CCE nr. 147.792 van 16 juni 2015 dat de overdracht (in casu naar Italië) met de grootste voorzichtigheid moet worden genomen wat een compleet en rigoureuus onderzoek inhoudt op basis van geactualiseerde informatie (wat in casu niet gebeurd was):

A cet égard, le Conseil tire de l’arrêt de la Cour européenne des droits de l’homme dans l’affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l’enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l’examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions.

Dit betrof uiteraard niet Litouwen, maar gelet op hoger beschreven desastreuse toestand, ongeacht de redenen daartoe, is dit principe volgens ver[zoe]ker onverkort van toepassing op overdracht naar Litouwen.

De verwerende partij neemt ook de gezondheidstoestand (uiteraard zoals op dat ogenblik gekend) onder ogen.

“De betrokkene maakt gewag van verschillende gezondheidsproblemen. Hij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reële en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Litouwen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanig-

heid van verzoeker om internationale bescherming in Litouwen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht worden gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend [...] en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Litouwen geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene naar Litouwen een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan en moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 EVRM. Dit houdt in dat de Raad bij d[at] onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan (RvV nr. 158631, 15 december 2015).

Het gezondheidsaspect waarbij verzoeker als geesteszieke werd beschouwd is een element dat duidelijk geworden is na de genomen bestreden beslissing.

In het arrest H.A. t. België (C-194/19) van 15 april 2021 oordeelt het Hof van Justitie dat, om een toereikende rechterlijke bescherming te verzekeren, de EU-lidstaten in een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit op basis van de Dublin III-Verordening (bijlage 26quater) moeten voorzien waarbij er rekening gehouden kan worden met gegevens die dateren van na dit besluit (zie Raad van State arrest 252.462 van 7 december 2021).

Verzoeker meent dat dit nieuwe gegeven van doorslaggevend belang is voor een corr[...]ect[e] toepassing van de Dublinverordening.

Standpunt verzoeker

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vaststelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn (zie RvV nr. 65.747, 24 augustus 2011).

De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994);

Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft;

Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het ‘afdoende’ karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig”. (zie M. BOES, I.c., nr. 238, p. 179).

Dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld.

Zo gaat verwerende partij voorbij aan recente informatie omtrent de toestand van vluchtelingen in Litouwen.

Verzoeker verwijst naar onder meer een verslag van Amnesty International d.d. 27.06.2022 update 30.06.2022, onder de titel "Litouwen: misleiding en mishandeling van vluchtelingen en migranten" (<https://www.amnesty-international.be/nieuws/litouwen-onderdrukking-illegale-detentie-misleiding-en-mishandeling-van-vluchtelingen-en-migranten>) (stuk 4).

Hierin documenteert Amnesty International hoe vluchtelingen en migranten maandenlang zijn vastgehouden in erbarmelijke, gevangenisachtige centra in Litouwen. Daar werd hen de toegang tot eerlijke asielprocedures ontzegd en werden zij aan andere ernstige mensenrechtenschendingen onderworpen in de hoop dat zij 'vrijwillig' zouden terugkeren naar de landen waaruit ze zijn gevlucht.

Amnesty International interviewde tientallen mensen uit landen als Kameroen, de Democratische Republiek Congo, Irak, Nigeria, Syrië en Sri Lanka die onwettig werden vastgehouden. Veel mensen meldden te zijn geslagen, beledigd en onderworpen aan racistische intimidatie en pesterijen door bewakers in de zwaarbeveiligde detentiecentra, waar onvoldoende toegang is tot sanitaire voorzieningen en gezondheidszorg.

Er is geen enkele garantie dat verzoeker die op basis van overdracht Litouwen zal binnenkomen niet aan dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden zal onderworpen worden als de andere asielzoekers.

De inhoud van het verslag is overigens compatibel met hetgeen verzoeker verklaarde omtrent zijn maandenlange opsluiting.

In augustus 2021 heeft Litouwen mensen die het land op een irreguliere manier waren binnengekomen, verboden om in het land een asielaanvraag in te dienen. De Litouwse autoriteiten leken nauwelijks rekening te houden met de asielaanvragen van mensen die vóór die datum een aanvraag hadden ingediend of die bij wijze van uitzondering een aanvraag mochten indienen. Zij hebben het recht op een eerlijk proces geschonden, asielzoekers de toegang tot het nodige bewijsmateriaal belemmerd en vaak nagelaten een passende tolk te leveren.

Amnesty International heeft het systeem van rechtsbijstand aan de kaak gesteld als een schijnvertoning. Advocaten die verondersteld worden asielzoekers te vertegenwoordigen in asielprocedures worden gecontracteerd door dezelfde migratiedienst waarvan de advocaten de beslissingen moeten aanvechten. Hierdoor lopen de advocaten het risico op een belangenconflict.

Gelijkaardige bevindingen en noodkreet ging ook uit van Artsen Zonder Grenzen in een persmededeling van 06.05.2022 (stuk 5).

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij niet de nodige diligentie aan de dag gelegd heeft om up to date de situatie in Litouwen na te gaan.

Daarenboven trekt de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusie dat verzoeker eens terug in Litouwen niet zal onderworpen aan een ontorende gevangenisopname en dat hij recht zal hebben op een volledige en grondige procedure.

Wat het aspect gezondheid betreft brengt verzoeker het volgende onder de aandacht van uw Raad.

In de eerste plaats is het vonnis van de vrederechter te Zoutleeuw die verwijst naar het verslag van de tussenkomende geneesheer – een verslag (daterend van 04.10.2022) dat verzoeker niet heeft en niet kan hebben – dat verzoeker lijdt aan extreme smetvrees, hij zich ontlast in de douche, agressief is en woedeaanvallen krijgt en vervolgens weigert zijn levensnoodzakelijke medicatie voor zijn aangeboren gevaarlijk hoge bloeddruk (17-18/20) te nemen.

De vrederechter oordeelde dat verzoeker:

- geestesziek is
- zijn gezondheid en veiligheid ernstig in gevaar brengt en een ernstige bedreiging voor andermans leven of integriteit uitmaakt
- geen andere behandeling dan een gedwongen opname mogelijk is.

Artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming bepaalt:

“De lidstaten houden in hun nationale recht tot uitvoering van deze richtlijn rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking”.

Artikel 22 (Beoordeling van de bijzondere opvangbehoeften van kwetsbare personen) bepaalt:

1. Teneinde artikel 21 doeltreffend toe te passen, beoordelen de lidstaten of de verzoeker bijzondere opvangbehoeften heeft. De lidstaten bepalen ook de aard van die behoeften.

Die beoordeling wordt aangevat binnen een redelijke termijn nadat een verzoek om internationale bescherming is ingediend, en kan in bestaande nationale procedures worden geïntegreerd. De lidstaten zorgen ervoor dat ook in dergelijke bijzondere opvangbehoeften wordt voorzien overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn, als die behoeften zich in een later stadium van de asielprocedure manifesteren.

De lidstaten zorgen ervoor dat de steun die uit hoofde van deze richtlijn aan personen met bijzondere opvangbehoeften wordt verstrekt, tijdens de gehele asielprocedure is afgestemd op hun bijzondere opvangbehoeften, en dat hun situatie op gepaste wijze wordt gevolgd.

2. De in lid 1 bedoelde beoordeling hoeft niet de vorm van een administratieve procedure aan te nemen.

3. Alleen van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21 kan worden gesteld dat zij bijzondere opvangbehoeften hebben; alleen zij kunnen derhalve aanspraak maken op de specifieke steun die overeenkomstig deze richtlijn wordt verstrekt.

4. De in lid 1 bedoelde beoordeling laat de beoordeling van de internationale beschermingsbehoeften op grond van Richtlijn 2011/95/EU onverlet.

De Richtlijn maakt duidelijk dat niet kan volstaan worden met de loutere vaststelling dat verzoeker geen ‘bewijzen’ van zijn gezondheidstoestand voorlegt of met een ‘verslag ad hoc’ n.a.v. ene overdracht. Van een zorgvuldige overheid wordt dan ook een diligent optreden verwacht en geen passiviteit, zoals in casu het geval was.

Daarenboven is maakt een verwijdering van verzoeker – geestesgestoorde een schending uit van artikel 2 EVRM in hoofde van de Belgische instanties.

Verzoeker kan omwille van zijn huidige gedwongen opname uiteraard geen gevolg geven aan de bestreden beslissing.”

4.2. De Raad merkt op dat het, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet ter discussie kan worden gesteld dat bij de toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 in regel het interstatelijk vertrouwensbeginsel speelt (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17, § 82). Verweerder kan zich, rekening houdende met voormelde rechtspraak en de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013, evenwel niet op dit interstatelijk vertrouwensbeginsel beroepen indien hij op de hoogte is of behoort te zijn van het bestaan van structurele tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in de lidstaat die conform de bepalingen van voormelde verordening in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, waardoor de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

In voorliggende zaak heeft verweerder uiteengezet dat in verslagen van mensenrechtenorganisaties kritiek wordt geuit op het feit dat de Litouwse reglementering de mogelijkheid biedt om personen die om internationale bescherming vragen aan een grensovergang met Litouwen, in een transitzone of na een onregelmatige binnenkomst tijdelijk onder te brengen in een accommodatie waar zij zich niet vrij kunnen bewegen. Verweerder heeft uiteengezet dat deze kritiek in het geval van verzoeker niet relevant is aangezien hij in het verleden reeds toegang kreeg tot het Litouwse grondgebied, hij in dat land reeds internationale bescherming vroeg en hij er als verzoeker om internationale bescherming werd

geregistreerd. Verweerder heeft ook benadrukt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat voormelde reglementering in casu zal worden toegepast.

Verzoeker toont, door erop te wijzen dat Amnesty International in een recent rapport heeft aangegeven dat vreemdelingen in Litouwen effectief gedurende verschillende maanden werden vastgehouden in centra die kunnen worden beschouwd als gevangenissen, dat zij in deze centra niet de mogelijkheid hadden om onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat zij er incorrect werden behandeld, niet aan dat verweerders standpunt dat het niet aannemelijk is dat hij zelf in en dergelijke situatie zal terechtkomen incorrect of kennelijk onredelijk is. De aan de Raad voorgelegde stukken laten toe vast te stellen dat de Litouwse autoriteiten, nadat was voorzien in een reglementering die toeliet op te treden in specifieke gevallen, waaronder het geval van een massale toevloed aan vreemdelingen die pogen op onwettige wijze het land binnen te komen, grote groepen vreemdelingen die vanuit Wit-Rusland illegaal de grens met Litouwen overstaken hebben vastgehouden in detentiecentra. Hieruit blijkt niet dat de individuele overdracht van verzoeker vanuit België aan de Litouwse autoriteiten ertoe zal leiden dat hij van zijn vrijheid zal worden beroofd en dat hij daarenboven zal worden ondergebracht in een van de centra aan de grens waaromtrent bemerkingen worden gemaakt in een aantal verslagen. De inhoud van het persbericht van Artsen Zonder Grenzen dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd laat hier niet anders over denken.

De toelichting van verzoeker dat hij, toen hij werd gehoord, reeds verklaarde dat hij in Litouwen een aantal maanden werd opgesloten in de gevangenis geeft, in tegenstelling tot wat hij lijkt te veronderstellen, geen aanleiding tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat hij, bij een uitvoering van de bestreden beslissing, automatisch zal worden gedetineerd en dat dit zal gebeuren in een accommodatie waar de omstandigheden zo zijn dat kan worden geoordeeld dat deze in strijd zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Er ligt ook geen stuk voor waaruit blijkt dat verzoekers bewering dat hij van zijn vrijheid werd beroofd enige grond heeft.

Verzoekers betoog omtrent de risico's die vreemdelingen die op onwettige wijze Litouwen zijn binnengekomen lopen is evenmin dienstig, aangezien hij zelf aangaf met een paspoort en een visum dat werd afgegeven door de Litouwse autoriteiten naar dat land te zijn gereisd.

Door te duiden dat advocaten die de belangen van de verzoekers om internationale bescherming behartigen soms ook worden ingeschakeld door de Litouwse overheid en er hierdoor een risico op een belangenconflict ontstaat, toont verzoeker niet aan dat advocaten in Litouwen in de praktijk aan hun deontologische plichten verzaken en dat hij hierdoor dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoekers betoog dat de situatie in Litouwen voor hem onmenselijk en vernederend is, is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat hij een visum aanvraag met het oog op een verblijf in dat land en het feit dat hij er van november 2019 tot eind april 2022, en dus meer dan twee en een half jaar, verbleef.

Met zijn beschouwingen, die voornamelijk betrekking hebben op de behandeling van specifieke groepen van vreemdelingen die op onwettig wijze poogden Litouwen binnen te komen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder de risico's die hij loopt in dat land incorrect heeft ingeschat.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat hij gezondheidsproblemen heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat verweerder uiteraard geen documenten – het betreft meer specifiek een medisch attest en een vonnis – die pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissing was genomen bij zijn besluitvorming kon betrekken.

Daarnaast moet worden aangegeven dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker aangaf gezondheidsproblemen te hebben. Verweerder overwoog immers het volgende:

“De betrokkene maakt gewag van verschillende gezondheidsproblemen. Hij voert echter geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een

overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Litouwen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Litouwen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend [...] en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Litouwen geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker voert aan dat uit de bepalingen van de artikelen 21 en 22 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming blijkt dat verweerder er zich niet kan toe beperken aan te geven dat een verzoeker om internationale bescherming zelf geen bewijzen aanbrengt inzake eventuele medische problemen. Er dient evenwel te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker dienstig naar voormelde richtlijn kan verwijzen, nu, overeenkomstig artikel 3 van voormelde richtlijn, deze enkel van toepassing is in een lidstaat in zoverre de verzoeker om internationale bescherming op het grondgebied van die lidstaat mag verblijven en in casu werd vastgesteld dat dit niet het geval is. Bovendien moet nogmaals worden benadrukt dat hoe dan ook het interstatelijk vertrouwensbeginsel speelt en dat er geen gegevens worden aangebracht die aanleiding kunnen geven tot het besluit dat verzoeker de nodige medische zorgen en eventuele verdere ondersteuning in Litouwen niet kan verkrijgen.

Het gegeven dat verzoeker, ingevolge een vonnis van de vrederechter om hem ter observatie te laten opnemen in een psychiatrische kliniek, zelf tijdelijk geen gevolg kan geven aan de bestreden beslissing houdt ook niet in dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Met toepassing van artikel 36 van het PR RvV wordt de vordering tot schorsing, als accessorium, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK